

[Madsen-Mygdal.]

en Gang imellem at fare over i Engrospristallene. Det øger ikke Forstaaeligheden af den højtærede Ministers Ord. Selvfølgelig ved jeg, at det ikke er saaledes, at Halvdelen af Befolkningen lever paa et Pristal, der nøjagtigt er 100, i mange Tilfælde under 100, og den anden Del paa et Pristal, der er 200 — det er i visse Tilfælde under 200, men det er ogsaa i visse Tilfælde over 200. Jeg troede, alle forstod, ogsaa den højtærede Minister, at det, jeg vilde sige, var, at alle vore eksporterende Erhverv, først og fremmest Landbruget, men ogsaa de industrielle Eksportvirksomheder, Fiskeri og Skibsfart, arbejder med et Indtægtspristal, som rundt regnet er 100, men de virker, producerer eller arbejder med et Udgiftspristal, der er omtrent 200. Hvis man saa endda kunde sige, at den øvrige Halvdel af Folket har det saa meget bedre, at det dér er omvendt, men det er det jo ikke, deri har den højtærede Finansminister Ret. De har nok et Indtægtstal, der ligger omkring 200, men deres Udgiftstal er ogsaa oppe i 200. Dér er vi ganske enige.

Jeg vil gerne tage Anledning af de Bemærkninger, den højtærede Finansminister fremsatte om min Tale, til at sige, at naar man nu igen vil fremstille det, som om jeg talte ud af Fjendskab til Arbejderne og ønskede Arbejderne alt ondt, naar jeg talte om Lønnedsættelser, og slet ikke forstod deres Vilkaar, saa maa jeg jo finde mig deri, det bliver vel ikke anderledes. Den Tale har nu lydt over Landet saa mange Gange, saadan skal jeg nu fremstilles. Ja, men selv om man nu ikke vil tro, hvad jeg siger, saa har jeg ogsaa Kendskab til Arbejderne, og jeg har aldrig talt imod Arbejdernes Interesser, men jeg har talt imod det Misbrug, der bliver øvet overfor Arbejderne, og det Tvangsaag, de er underkastet, og som for Øjeblikket bruges paa en saadan Maade, at det er min faste Overbevisning, at Arbejderstanden er daarligere stillet med dette Aag, end den vilde være uden det. Jeg har aldrig talt imod, at Arbejderne organiserer sig, og jeg har endnu mindre talt imod, at de tilstræber saa høj Løn som muligt. Det er det, de skal leve af, og det er Organisationernes Opgave at skaffe den, der skal leve af sine Hænders Arbejde, det mest mulige i Løn for dette Arbejde. Men man maa paa den anden Side tage Hensyn til Situationen, som den er, med det store Tal af arbejdsløse.

Jeg lagde nok Mærke til, at Regeringen i Dag er saa omhyggelig for ikke at overdrive. Jeg husker fra den Tid, da vi havde

en anden Regering, at vi offentliggjorde Tallene hver Uge; nu offentliggøres de kun hver Maaned, de skal ikke forstyrre Natteroen saa tidt, som de gjorde den Gang, men den Gang vi havde en Venstreregering, hed det altid: Det er 20 000—30 000 for lidt, det er meget værre. Nu fremstiller man det, som om det ikke er saa slemt. Jeg vilde ønske, de havde Ret, og det ikke skulde blive saa slemt; men der er i og for sig en meget stor Arbejdsløshed, større end normalt, og større, end Sæsonen kunde betinge. Og det, som efter min Opfattelse er Arbejderorganisationernes Opgave, hvis de vil varetage hele Arbejderstandens Interesse, er ganske rigtigt at skaffe Arbejderne den højest mulige Løn for Arbejdet, men alligevel saadan en Løn, at de kan komme i Arbejde alle sammen praktisk talt, for saa vidt som det overhovedet kan lade sig gøre. Saa høj en Løn som muligt, men ikke en Løn, der er højere end muligt, saaledes at det medfører Arbejdsløshed. Hvis de danske Bønder, som jo faar deres Arbejdsløn ved Produktion af Flæsk og Smør, i Dag vilde sige: Det er os umuligt at producere Flæsk og Smør — til de Priser, vi faar —, og de kan let bevise, at det er umuligt, hvis de skal have en Løn for deres Arbejde — hvis de siger: I Stedet for 84 Øre skal vi have 1 Kr. for Flæsket, og i Stedet for 1 Kr. 28 Ø. skal vi have 1 Kr. og 50 Ø. for Smørret, saa vil jeg ikke sige, at de ikke kunde sælge noget, men de kunde ikke sælge mere end en Brøkdæl af det, og de blev arbejdsløse for Resten af Produktionen.

Det er ganske det samme, der sker for Arbejderstandens Vedkommende. Jeg forstaaer meget vel, at en Arbejder herinde i København, naar vi taler om Nedgangen i Arbejdslønnen, maa sige: Det kan vi ikke, vi kan ikke gaa ned, se paa vore Udgifter. Ser vi det fra hans Side, kan vi give ham Ret, han lever ikke under Pristallet 100, men under Pristallet 200. Hvis en Arbejder med normal Familie skal betale en Husleje paa 1 000 Kr. om Aaret i en ny Bolig — og det er vel ikke meget over, hvad han maa betale —, skal betale sine store egentlige Bidrag til Fagforening og til Arbejdsløsheds-kasse, endvidere betale sine Levnedsmidler, som Landbruget leverer ind til Byen billigere end noget andet Sted i Verden, med en Pris der er dobbelt saa stor eller 3 Gange saa stor som den, Landbruget faar, saa forstaaer jeg meget vel, at han kan sige: Det er umuligt, vi kan ikke gaa ned med Lønnen.

Det ligger i hele Systemet, det kommer af, at man har skabt et System, der bevirker, at hvor en organiseret Haand — det gælder